

Til § 56.

Som omtalt i bemærkningerne til § 54 vil fradragsretten for forsikringspræmier m. v. tilkomme ejeren af den pågældende forsikring m. v., uanset om præmierne m. v. faktisk måtte være betalt af en anden. Hvor en anden end ejeren foretager indbetalingerne, skal disse med andre ord skattemæssigt behandles som ejerens egne indbetalinger.

I konsekvens heraf foreslås det i § 56, stk. 1, at sådanne indbetalinger skal behandles som ydelser til ejeren, således at denne vil være indkomstskattepligtig af ydelserne, bortset fra tilfælde, hvor ydelserne er omfattet af arve- eller gaveafgiftsreglerne. Dette skal dog ikke gælde for de arbejdsgiverbidrag, der i medfør af forslaget § 19 og § 49, stk. 2, er fritaget for indkomstbeskatning hos arbejdstageren. Det må endvidere være en forudsætning, at indbetalingerne ikke modsvares af en modydelse fra ejeren til den, der har foretaget indbetalingerne.

Med de omtalte begrænsninger skal der efter reglen i § 56, stk. 2, endvidere svares indkomstskat af ydelser, der består i overdragelse af ejendomsretten til livsforsikring m. v. samt udbetaling af forsikringssummen m. v. til en anden end ejeren.

Gennem reglerne i § 54, 2. punktum, sammenholdt med § 56, stk. 1, er det herefter fastslået, at indbetaling af forsikringspræmier m. v. altid i skattemæssig henseende skal behandles som foretaget for ejerens regning. På tilsvarende måde følger det af § 55 sammenholdt med § 56, stk. 2, at udbetaling fra forsikring m. v. altid skattemæssigt skal anses som sket til ejeren, respektive til den, der efter en ejers død i henhold til bestemmelserne i policen m. v. er berettiget til udbetalingerne, ligesom vederlagsfri overdragelse af ejendomsretten før udbetaling skattemæssigt må behandles som (anden) gaveydelse.

Der har i hidtidig praksis hersket nogen uklarhed om retstilstanden på disse områder. For eksempel er forsikringspræmier, der er betalt af en anden end forsikringens ejer, i nogle tilfælde anset som indkomstskattepligtige for ejeren, jfr. Meddelelser fra landsskatteretten 1947, nr. 81, medens man i andre tilfælde af denne art alene har anset ejeren for indkomstskattepligtig af det beløb, hvormed forsikringens tilbagekøbsværdi årligt stiger som følge af præmiebetalingen, jfr. f. eks. Meddelelser fra landsskatteretten 1936, nr. 88. Efter praksis for renteforsikringsloven er endvidere statsskattelovens § 5 b om indkomstskattefrihed for (bl. a.) „udbetaling af livsforsikringer“ fundet anvendelig på udbetaling til en arbejdstager, selv om forsikringspræmierne har været betalt som arbejdsgiverbidrag, der ikke har været medregnet som skattepligtig

indkomst for arbejdstageren. Denne praksis er nu for kapitalpensionsordningers vedkommende afløst af renteforsikringslovens regler, men det må fortsat antages, at der i praksis uden for pensionsområdet gælder tilsvarende skattefrihed for en kapitalforsikringssum, der i henhold til en bestemmelse i policen udbetales til en anden end ejeren, medens denne lever.

De forskelle, som efter det anførte vil kunne påvises mellem den gældende, til dels temmelig uklare, praksis og reglerne i forslaget § § 54-56, må dog i det hele betragtes som mindre betydningsfulde. Det gælder navnlig, fordi de punkter, hvor forslaget regler medfører ændring af gældende praksis, i det væsentlige må ses som en præcisering af, hvem en fradragsret tilkommer, respektive hvem en skattepligt påhviler, hvorimod de gældende beskatningsreglers indhold i øvrigt stort set vil forblive uændret. Man har derfor ikke i forbindelse med § § 54-56 fundet anledning til at foreslå særlige overgangsregler vedrørende bestående forsikringer m. v.

Til afsnit IV.

De i lovforslaget optagne straffebestemmelser er udformet efter samme principper som straffebestemmelserne i kildeskattelovens afsnit VIII. Forslagets § 57, stk. 1, nr. 1 og 2, om straf for at undlade at tilbageholde og rettidigt indbetale afgiften svarer således ganske til kildeskattelovens § 74, stk. 1, nr. 1 og 2, om straf for at undlade at indeholde og indbetale A-skat eller udbytteskat. Forslagets § 57, stk. 2, om højere strafferamme, når overtrædelsen er begået med forsæt til at unddrage staten afgift, svarer til kildeskattelovens § 74, stk. 2, og forslaget § § 58-61 svarer til kildeskattelovens § § 76-79.

Til § 57.

I stk. 1, nr. 3, er der fastsat straf for overtrædelse af den underrettningspligt, som påhviler forsikringsselskaber, pengeinstitutter m. v. overfor andre forsikringsselskaber, pengeinstitutter m. v. og overfor de afgiftspligtige. I stk. 1, nr. 4, er der fastsat straf for at udbetale en kapitalforsikring eller opsparing i pensionsøjemed, før end arbejdstageren har afgivet erklæring om, hvorvidt han har andre ordninger af denne art. I stk. 1, nr. 5, er der fastsat straf for den afgiftspligtiges undladelse af at meddele forsikringsselskabet m. v. oplysning om dispositioner, der udløser afgiftspligt, eller om belåning, som før lovens ikrafttræden er sket vedrørende en forsikring, der omfattes af pensionsbeskatningsreglerne.